

azt az épületet. A szonettkoszorú racionális építmény egészében, de részeiben ihlet kell hozzá és szenvedély, nem szabad látszódnia, hogyan épült.

Mondok egy apró titkot. Ehhez hozzátartozik az is, hogy szonettkoszorút nem sokat írtak a magyar költészetben, de azért írtak. Igazad van, lehet, hogy teljesítményelvű vagyok, és talán éppen ezért is ötlött fel bennem egy adott pillanatban, hogy írnék egy szonettkoszorút, és ezzel egyidejűleg, hogy ez a költészetről szólna, a magyar költészetéről, amit végigkövetnék. Kiválasztottam tizennégy, számomra fontos magyar költőt. Lehetett volna többet is, már ez is egy csalás. Tizennégy szonett és a tizenötödik a mesterszonett. Van olyan költő, akit nagyon fontosnak tartok, de nincs benne a tizennégyben. Azért csalás ez, mert nem az én listám, hanem a szonettkoszorú listája, csak egybeesik az én listám egy részével. A másik csalás ebben, nem is csalás, hanem inkább racionális állványozás, hogy el nem tudom képzelni, hogy az elejétől írja a szonettkoszorút az ember. Mivel a tizenötödik a tizennégy előző kezdősorából áll össze, anélkül, hogy foglalkoztam volna azzal, hogy mások hogyan csinálták – nem az a fontos, hogy mások hogyan állványozták –, megírtam előre a mesterszonettet, tehát a befejezést, és annak a soraiból aztán a szonettkoszorú darabjait egytől tizennégyig. Vagyis ezúttal tényleg tudnom kellett előre, hogy mivel fejezem be.

